

Részlet a Lili és a bátorság című könyvből

A vándorcirkusz világa

A nézőtér elsötétedett, csak egyetlen fénycsóva világította meg a Cirkusz Királynőjét, aki szédítő magasságban, egy vékony kötélen egyensúlyozott a nézők felett. Dobpergés hallatszott, a Cirkusz Királynője megállt a kötel közepén. Teste minden rezdülésére táncot jártak ruhája csillogó flitterei. A dobpergés elhalkult, a nézőtérén egy pissenés sem hallatszott. A Cirkusz Királynője megfeszített izmokkal egyensúlyozott, majd egy pillanatra – mintha csak a földön állna – mozdulatlaná vált. Majd egy hirtelen lendülettel felrugaszkodott, és egy bámulatos hátraszaltó után újra a kötel közepén állt. A közönség tombolt, a Cirkusz Királynője pedig....

– Lili, Lili! Hányszor szóljak, hogy ne hemperegj a porond közepén a porban?! Lili annyira belemerült a Cirkusz Királynője-játékba, hogy először meg sem hallotta, hogy szólítják.

– Lili, hallasz engem?!

Lili ekkor felkapta a fejét, és megpillantotta anyukáját.

– Igen, Anya?

– Kértelek, hogy ne a cirkuszi sátorban játssz! Gyere, ebédidő van, már mindenhol kerestelek!

Lili egy mély sóhajjal feltápászkodott a porond közepéről, leporolta a ruháját, majd az anyukája után szaladt.

Lili nem egy átlagos gyerek életét élte. Nem lakásban, és nem is egy házban lakott, hanem egy folyton vándorló cirkuszi kocsiban. Esténként nem kellett korán ágyba bújnia, és reggelente nem kellett óvodába sietnie. Rengeteg különleges háziállata volt, akik ott éltek vele a cirkuszban. Voltak lovai, elefántja, volt tigrise, de még fókája is. Vasárnap a családi ebéd helyett egy népes társasággal ült asztalhoz. Ott volt a Bohóc, az Akrobaták, az Oroszlánszelídítő, a Bűvész, és még a rettegett Cirkuszigazgató is velük evett.

Lili anyukája a Cirkuszban kötéltáncosként, és a Bűvész segédjeként lépett fel. Esténként csillogó, rózsaszín tüllruhába öltözött, kezébe fogta apró csipkeesernyőjét, és a porond felett kifeszített kötélen táncolt. Lili ilyenkor azt gondolta, hogy anyukája titokban egy tündér, láthatatlan szárnyakkal, s remélte, ha majd felnő, neki is láthatatlan szárnyai lesznek, és akkor majd együtt fognak táncolni a magasban. Lili anyukája később a Bűvész cilinderével a kezében sétált végig a nézők előtt, hogy mindenki lássa, a cilinder valóban üres. Ilyenkor háromszor ráfújt a zsebkendőre, ami hirtelen galambbá változott, és aztán ki integetett az eltüntető dobozból, mielőtt a

Bűvész rácsukta volna a tetejét. Ez a varázslat volt a műsor egyik fő attrakciója.

Amikor a ládát betolták a porond közepére, a Bűvész megforgatta, beleállt, majd mindenhol megkopogtatta, hogy mutassa, ez a láda ugyanolyan, mint a többi. Ezután Lili anyukája is beleállt, ő is megkopogtatta, majd még utoljára mosolyogva kiintegetett a nézők felé. Ezután a Bűvész egy hatalmas kalapáccsal ráerősítette a ládára a fedelet, egy aranycsillagos palásttal letakarta, háromszor megforgatta, majd rákoppintott a varázspálcájával. Ezután egy hirtelen mozdulattal lerántotta a palástot, felfeszítette a ládát, és csodák csodájára a láda üres volt, senki nem volt benne. A közönség ilyenkor mindig ámulva felhördült. Ez volt az a pillanat, amikor Lili torkát elkezdte kaparni valami, majd azt érezte, mintha egy gombóc nőne benne egyre nagyobbra és nagyobbra. Ez az egész rossz érzés csak akkor múlt el, amikor a mutatvány végén újra ott állt az anyukája a ládában, és ő, a függöny mögött állva, a közönséggel együtt éljenzett.

Lili a Cirkusz világába született. Napközben zsonglörködött, bűvészmutatványokat tanult, anyukájával tornászott, a cirkuszi lovakat fésülte, fókát etetett, vagy azokkal a gyerekekkel játszott, akiket a kíváncsiság vonzott a vándorcirkusz közelébe.

Lili sohasem unatkozott, mindig akadt valaki, aki kapható volt egy kis játékra. A Bohóccal bukfencezni és cigánykerekeezni, az Állatidomárral bújócskázni lehetett a legjobban. Olykor még maga a Cirkuszigazgató is leült vele kártyázni, pedig ő aztán igen szigorú ember hírében állt. Mindannyiuk közül Lili a Bűvészt szerette a legjobban. Mert a Bűvésszel nem csak úgy egyszerűen játszottak. Vele minden eltöltött perc különösen izgalmas, és varázslatos volt.

A cirkuszi társulatban Lili volt az egyetlen, aki bejáratos volt a Bűvész lakókocsijában lévő titkos kis fülkébe. Itt, a csillagmintás függönnyel elkerített félhomályban sorakoztak

a Bűvész varázseszközei: a sejtelmesen világító varázsgömb, a szikrázó varázspálca, és a mágikus könyv, aminek a borítójáról egy hatalmas kék szem

nézett vissza az olvasóra.

– Ezt a varázskönyvet még a dédapám hagyta rám, a nagy Bódító Vilmos – suttogta a Bűvész. – Telis-tele van olyan varázsigékkel és bűbájokkal, amik a nem beavatottak számára szigorúan titkosak. Akarod, hogy néhányat megtanítsak belőle neked?

– Igen! – rebegette tágra nyílt szemekkel Lili, akit teljesen a hatalmába kerített ez a varázslatos kis világ.

– Rendben. Megígéred, hogy titokban tartod őket? Mert aki beavatott akar lenni, annak tudnia kell ám titkot tartani – mondta némi szigorral a hangjában a Bűvész.

Lili némán bólintott.

– Na, akkor lássuk csak! – tárta fel a könyvet széles mozdulattal a Bűvész. Hosszasan lapozgatta a méretes oldalakat, közben pedig magában mormolt: – Álomhozó varázsigék, Békává változtatás, Cilindertáncoltatás, Darázs-varázs....hmm... Gondúzó

varázsige. Igen, ez azt hiszem jó lesz nekünk:

*Átusz-pátusz krucifix és mágusz,
gond messze tőlem el,
sóhajon át ússz!*

Lili ámulattal figyelte a varázslatos szavakat, és próbálta jól az emlékezetébe vésni a hallottakat.

- Na, most te jössz! – fordult felé a Bűvész.
- Átusz-pátusz... ööö... krucifix és mágusz.
- Mágusz – javította ki a Bűvész.
- Ööö.. Mágusz, gond messze tőlem el, sóhajon át ússz.
- Ússz! Az utolsó szót meg kell nyomni!
- Ússz! – kiáltotta összeráncolt szemöldökkel Lili.
- Ez az! Így már jó lesz – jelentette ki a Bűvész, és megsimogatta a kislány fejét.
- Ha ilyen ügyes vagy, megígérem, hogy legközelebb a varázsládába is bebújhatsz!
- A varázsládába? Komolyan? Amiben Anyát szoktad eltüntetni?
- Bizony ám! – bólogatott jelentőségteljesen a Bűvész.
- De szuper! – tapsikolt Lili, és már szaladt volna kifelé, de a Bűvész hirtelen megragadta a karját, és egész közelről a szemébe nézett:
- Emlékszel ugye, hogy mit ígértél? Senkinek nem árulhatod el, hogy mi az, amit itt nálam a varázsfülkében láttál, vagy hallottál.
- Megígérem – válaszolta felelősségteljesen a kislány, és a függőnyt félreccsapva kifutott a napsütésbe.

A cirkusz világában a délelőttök lassan teltek, mindenki pihent, az oroszlánok is csak ásítottak, talán még a legyek is aludtak. Lili ilyenkor, ha nem talált senkit, aki játszana vele, belopódzott a cirkuszi porondra, és hol azt játszotta, hogy ő a porondmester, aki felkonferálja a következő műsorszámot a mélyen tisztelt publikumnak, hol azt, hogy ő a cirkusz királynője. Nagyon sokat ábrándozott arról, hogy egyszer majd ő is felléphet. Anyukája már megtanította cigánykerekezni, kézen állni, lemenni hídba, szaltózva körbetáncolni a porondot. Mikor évekkal ezelőtt elkezdtek együtt gyakorolni, akkor anyukája megígérte neki, hogy egyszer ő is kaphat egy csillogó fellépőruhát, és akkor bemutathatják a közös produkciójukat.

Az álmos délelőttöket nyüzsgő délutánok követték, mindenki készült az előadásra. A tornászok bemelegítő gyakorlatokat végeztek, a zsonglőrök színes labdákat dobálva járkáltak, az állatidomár az ostorait csattogtatta, a porondmester pedig izgatottan rohángászott fel s alá, és azon aggódott, hogy minden és mindenki időben a helyén legyen. Még az állatok is megéreztek, hogy közeledik az előadás. A tigris a csíkos bundáját nyalta csillogóan fényesre, az oroszlán méltóságteljesen járt körbe a ketrecében. A sátor öltözőjében a Bohóc csinosította piros orrát, a Bűvész fehérre púderezte arcát, és feketével kihúzta szemöldökét, hogy szigorú arcot kölcsönözzön magának. Hosszú, kivilágított fésülködőasztalok előtt ültek az akrobatalányok, és gyönyörű kontyokat varázsoltak a hosszú hajukból. És ott ült Lili anyukája is. Lili imádta nézni, ahogyan átváltozik a Cirkusz Királynőjévé. Nem tudott elképzelni nála szebbet a világon.

Az első fellépés

Így teltek a napok a cirkuszban: nyugodt délelőttök, nyüzsgő délutánok, és esti előadások. Illetve nem minden nap telt így, mert volt egy kivétel, a hétfő. És miért volt a hétfő kivétel? Mert a cirkusz akkor zárva volt, ez volt a pihenőnap. Lili ezeket a napokat is imádkta, mert hétfőn az anyukája nem változott át a Cirkusz Királynőjévé, hanem egész nap csak és kizárólag az ő anyukája volt. Együtt játszottak, vagy kimentek felfedezni a várost, ahol éppen a vándorcirkusz állomásozott.

Lili már nagyon várta a következő hétfőt, mert ezt a várost még nem ismerte. Alig várta, hogy felfedezze a játszótereket, cukrászdákat, nézegesse a játékboltok kirakatait.

Így egy kicsit csalódott volt, mikor ezen a bizonyos hétfőn, a reggeli után nem a városba

indultak, hanem anyukája a cirkuszi sátor öltözőjébe hívta magával.

– Van egy meglepetésem, Lili! – mondta sejtelmesen az anyukája.

A kislány már kíváncsibb lett, de még mindig elkámpicsorodott fejjel követte őt. Mikor beértek az öltözőbe, akkor anyukája fésülködőasztalán egy kis csomag várta.

– Ez a tiéd Lili, ez a meglepetés!

Lili izgatott lett. Fogta a csomagot, ami nagyon könnyű volt, majd elkezdte óvatosan kibontani. A meglepetéstől először szóhoz sem jutott, majd boldogan ugrott anyukája nyakába.

– Ez azt jelenti, hogy felléphetek én is a cirkuszban? – kérdezte izgatottan a kislány.

Ugyanis a csomagban nem más volt, mint az ő, saját csillogó fellépőruhája. De meg sem várta anyukája válaszát, már vetkőzött is, hogy felpróbálhassa. A ruha tökéletes volt. Anyukája ugyanolyan kontyot is fésült neki, mint a tornászlányoké szokott lenni. Lili boldogan rohanta körbe az egész cirkuszt, hogy megmutassa mindenkinek az új fellépőruháját. Először a Bűvészhez kopogott be, csinált egy piruettet, és már rohant is a Bohóchoz, aztán sorban mindenkire, még kedvenc pónilovának is megmutatta, majd visszaszaladt anyukájához.

– Mehetek ebben fagyizni? – kérdezte ugrándozva.

– Nem Lili, ez a ruha a cirkuszba való.

Lili kicsit csalódott volt, de belátta, hogy anyukájának igaza van. Átöltözött, felakasztotta új fellépőruháját, és elindultak felfedezni a várost.

Ahhoz, hogy Lili felléphessen, nem volt elég az új ruha. Hátravolt egy próbatétel is. Be kellett mutatni az előadást a rettegett Cirkuszigazgatónak. A döntés az ő kezében volt. Lili nem tudta pontosan, hogy miért, de egy kicsit félt tőle. Bár nagyon jókat kártyáztak együtt, és soha nem kiabált rá semmiért, sokat hallotta dörgedelmes hangját.

– Mit keres itt ez a létra?!

– Miért nincs felhúzva a függöny?!

– Kócos a lovak sörénye?! Azt a teremburáját, hát hiába beszélek itt?!